

Надія

Наталка Слободянюк

Ще вчора була молода і красива,
сьогодні у косах блищить сивина.
Жіночого щастя у долі просила,
та раптом у вічі війнула війна.

Немовби лавиною душу накрило,
твій світ похитнувся без сонця й тепла.
Стоїш безпорадна... безсила... безкрила...
А ще донедавна літати могла!

І все, що так вабило, ніби застигло,
а серце завмерло й немов залягло.
Йому у коханні зізнатись не встигла...
густим щільним снігом твій дім замело.

Віднесені вітром усі твої мрії.
А, отже, усе як у тому кіно:
ревуть буревії, метуть сніговії! –
а ти в безнадії глядиш у вікно.

А там за вікном ходять втомлені люди,
і кожен самотній в своїй боротьбі.
Ніхто ж бо не знає, що завтра з ним буде...
Втім, дзеркало скаже всю правду тобі.

Зневірені очі... безпомічні плечі...
Ще вчора співала веселих пісень!
Запалюєш свічку – і плавиться вечір,
а завтра новий починається день.

І світить надія: так хочеться жити
і вже не боятись страшної війни;
почути птахів та побачити квіти,
і все ж дочекатись цілунків весни!..

Та знову тривоги крізь сни й заметілі,
від них порятунку, здається, нема.

Пронизливим холодом дихає в тілі
ворожа, байдужа, нещадна зима.

14.02.2024